

နိဒါန်း

တစ်ခါက ဤလောကအလယ်တွင် လင်မယားနှစ်ယောက် ရှိခဲ့ကြလေ၏

။ သူတို့သည်...

ငယ်လင်ငယ်မယား ဖြစ်ခဲ့ကြသော်ငြား ယနေ့ထက်တိုင်

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အလျှော့မပေးဘဲ ရှိကြကုန်၏ ။

တစ်ဦးအကြောင်းကို တစ်ဦးမှ အူမချေးခါးမကျန် သိသော်ငြား

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အစဉ်စပ်စု လျက်ပင် ရှိကြကုန်ပြန်၏ ။

တစ်ဦးကိစ္စကို တစ်ဦးမှ အစအဆုံး လိုက်လံလုပ်ဆောင်ပေးမှ

ကိစ္စပြီးမြောက်ကြသည်ကို သိသော်ငြား သူတို့ကိုယ်သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ အထင်ကရ
“ငါ အဓိကဖြစ်သည်” ဟု အမြဲ ယူဆနေ တတ်ကြလေ၏ ။

တစ်ယောက်ရှိမှ တစ်ယောက်ရှိနိုင်မည်ကို သိပင်သိသော်ငြား

နှစ်ယောက်လုံးမှာ “နင်မရှိ ဘာအရေးလဲ” ဟု မာနများ

အံ့ပုံခဲနေတတ်ကြလေသေး၏ ။ စင်စစ်အားဖြင့်ထိုလင်မယားသည်...

လောကအလယ်တွင် နှစ်ယောက်တည်းသက်သက်သာ ရှိကြရှာလေ၏ ။

သူတို့ဉာဏ်မီရာ အတိုင်းအတာအရသာ ရှာဖွေစားသောက်နေကြကုန်၏

။

လင်က မယားကို ညှာရင်း၊ မယားကလင်ကို ညှာရင်း

သားသမီးထွန်းကားခြင်းမရှိဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ဘဝကို

ဖြတ်သန်းနေကြလေ၏ ။ သူတို့တွင်...

လွတ်လပ်စွာနေထိုင်ကြသူများ ဖြစ်ခြင်းကြောင့်

အတွေ့အကြုံပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင် မက ရှိကြကုန်၏။ အခက်အခဲပေါင်း
မြောက်မြားစွာကို ပျာယီးပျာယာ ဖြေရှင်းခဲ့ကြရဖူးကုန်၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စောင့်ရှောက်ရင်း မှောင်မည်းသော
လောကအလယ်တွင် တ လည်လည် လမ်းပျောက်ခဲ့ကြဖူးကုန်၏။

“ငါတို့ ဘယ့်နှယ်လုပ်ကြမတုံး” ဟူသောစကားကို အခါခါပြောရင်း
အခင်းခင်းသော အရေး ကိစ္စတို့ကို စီမံခဲ့ကြဖူးလေ၏။ စင်စစ်အားဖြင့်
အနှီလင်မယားသည်....

စည်းလုံးစွာ ကွဲလွဲနေကြ၏။

အေးချမ်းစွာ ဆူပူနေကြ၏။

နှစ်သက်စွာ သတ်ပုတ်နေကြ၏။

ချမ်းသာစွာ မွဲတေနေကြ၏။

တက်ကြွစွာ အိုမင်းနေကြ၏။

ခေတ်မီစွာ ရှေးရိုးဆန်နေကြ၏။

ထိုလင်မယားကား....

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးစားပါလျက် အချင်းချင်းကြားတွင်
သိက္ခာကျမည်စိုးရိမ် သောကြောင့် ဟန်ဆောင်နေနေကြသော၊
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကိုယ့်ကိုကိုယ်ထက် ပိုချစ် ခင်နှစ်သက်ပါလျက်နှင့်
တစ်ဦးမှတစ်ဦးအပေါ် ကမ်းတက်မည်စိုးသဖြင့် ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနှင့်
နေနေကြသော၊ တစ်ယောက်စိတ်ကိုတစ်ယောက် ကြိုသိပါလျက်နှင့်
အချင်းချင်းကြား အောက် ကျမည်စိုးသဖြင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတတ်ကြသော၊
တစ်ယောက်မရှိလျှင် တစ်ယောက်မှာ လောက၌ နေ၍

မည်သို့မျှအဆင်ပြေမည်မဟုတ်ကြောင်း သိပါလျက်နှင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး မဖြစ်လို့ ပေါင်းနေရတာ ပါဆိုသည့် အချိုးချိုးချိုးတတ်သော လင်မယားတစ်စုံသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုလင်မယားကား...

သာမန်လင်မယားတစ်စုံသာဖြစ်၍ သာမန်လူတန်းစားထဲတွင် နေထိုင်ကာ သာမန်အလုပ် အကိုင်တို့ကိုသာ လုပ်ကိုင်စားသောက်လျက် သာမန်ကာလျှံကာနေထိုင်လျက် ရှိကြလေ၏။ ထို လင်မယားထံတွင်...

စာပြုဖွယ်ရာ အကြောင်းမရှိသကဲ့သို့ စာပြုဖွယ်ရာ အကြောင်းပေါင်းများစွာလည်း ရှိလေ၏။ အရေးမကြီးလှသောကိစ္စများ ရှိလှသကဲ့သို့ အရေးကြီးသလိုလိုကိစ္စများလည်း ရှိလေ၏။

ဤသည်ပင်လျှင် “ပိန်မဲဖီးဖီး ထပ်တရီးစာစုများ” ပင် ဖြစ်လေတော့သတည်း။

သတ္တဝါအများ ချမ်းသာကြစေ။

အရိုး

ဖြတ်သန်းခြင်းများအား မှတ်သားထားအပ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည်... “လူ”

ပိန်မဲ

သစ္စာရှိတဲ့ တစ်သက်လုံးလက်တွဲဖော်တစ်ယောက်ကလွဲရင်

ဘဝမှာ များများစားစား ထပ်မလိုဘူး။

ဖီးဖီး

“ဘဝဟာ ခဏလေးပါဟ၊ ငါတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင် စည်းစည်းလုံးလုံး
နေကြတာပေါ့.. မကောင်းဘူးလား”

“အေး.. အဲဒါအကောင်းဆုံးပဲ”

ပိန်မဲ + ဖီးဖီး

*

ပိန်မဲမွေးဖွားခြင်း

ပြည်ထောင်စုနေ့ အခမ်းအနားအတွက် အချို့သောလူအများ
အလုပ်များလျက်ရှိကြသည့် ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၉၇၈) ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂
ရက်နေ့၏ နံနက်ပိုင်းစောစောတွင်ဖြစ်လေသည်။

နောင်တစ်ချိန်တွင် ရန်ကုန်စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်ကြီး၏
ပါမောက္ခဌာနမှူးဖြစ်လာမည်ဖြစ် သော အသက်သုံးဆယ်ကျော်ခန့်
လက်ထောက်ကထိကဆရာမလေး တစ်ဦးသည် ကိုယ်ဝန်နေ့စေ့ လစေ့ကြီးနှင့်
တညည်းညည်းတညူညူ ရှိလေသည်။ သူ့ခင်ပွန်းကား မြန်မာ့တပ်မတော်မှ ဗိုလ်က
လေးတစ်ဦး ဖြစ်ရကား မြို့မကျောင်းလမ်းရှိ တပ်မတော်ဆေးရုံတွင် တင်၍
ထားသော ကိုယ်ဝန် ဆောင် သူ့အမျိုးသမီးလေးနား အူယားဖားယား
ဖြစ်လျက်ရှိလေ၏ ။

ထိုခေတ်ကာလကား ယခုခေတ်ကဲ့သို့ မမွေးခင်က သမီးလေးလား
သားလေးလား သိနိုင် ကြသေးသည် မဟုတ်။ သားကလေးမွေးမွေး
သမီးကလေးမွေးမွေး တို့မွေးသောကလေး တို့ချစ်စ ရာကလေးလေးဟု
သဘောထားရသောကာလ ဖြစ်လေ၏ ။ ဗိုလ်ကလေးနှင့် လက်ထောက်ကထိ
ကဆရာမလေးမှာ မွေးလာလတ္တံ့သော ရင်သွေးလေးအတွက် (ဆေးရုံတွင်
နေသားတကျ လုံခြုံစွာ ရှိလင့်ကစား) စိတ်ပူနေကြလေ၏ ။ သူတို့တွင် သုံးနှစ်နှင့်
လေးလအရွယ် သမီးလေးတစ်ယောက် ထွန်းကားခဲ့ပြီးလေပြီ။
ဤတစ်ခါမွေးသောရင်သွေးကလေးသည် သားကလေးဖြစ်မလား၊ သမီးက လေးပဲ
ဖြစ်မလား။ (သားကလေးမွေးလာပြီး ကြီးလာမှအခြောက်ကလေး ဖြစ်သွားမလား၊
သမီးက လေးမွေးလာပြီး ကြီးလာမှ ယောက်ျားလျာဖြစ်သွားမလားကိုတော့

ထိုအချိန်က သူတို့စဉ်းစားမိခဲ့ ကြခြင်း ရှိမရှိကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ဟု ဆိုကြ၏။)

8:45 AM

မနက် ၈ နာရီ ၄၅ မိနစ်။

ပြည်ထောင်စုနေအတွက် အင်အားပြရန်

အောင်မြင်စွာချီတက်သွားကြကုန်လေသော လူ အုပ်ကြီး ဖြတ်သန်း၍ သွားပြီးချိန်၌ မွေးခန်းထဲတွင် ကလေးတစ်ယောက်ကို အောင်မြင်စွာမွေးယူရ ရှိကြလေ၏။ ကလေးမှာ ယောက်ျားလေးဖြစ်၏။ သို့သော် အူဝဲ အူဝဲ ငိုသံမကြားရ။ အကြောင်းကား မွေးလာသောကလေးမှာ တစ်ကိုယ်လုံး လုံခြုံစွာ ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်ထားသကဲ့သို့ အရေ ပြားအိတ်ကြီးနှင့် ထုပ်လျက်မွေးလာခြင်း ဖြစ်တော့၏။ ထိုသည်သာမက အခြားကလေးများ အမိ ဝမ်းမှ ခေါင်းနှင့်ထွက်လာတတ်ကြသော်ငြား ဤကလေးကား ကတ်သီးကတ်သတ် ခြေထောက်နှင့် ထွက်လာ၏။

ဤသည်ကား ပိန်မဲ တည်း။ အရေပြားအိတ်ကြီးကို ခွဲ၍ ထုတ်ကာ အချင်းဖြတ်၍ သန့်စင်ပြီး သော် ပိန်မဲသည် သည်းထန်အောင်မြင်စွာ ငိုလေတော့၏။ မွေးခန်းထဲ ဝင်ရောက်လိုက်ပါကူညီခဲ့ လေသော နပ်စ်မဝဝကြီးကား “အောင်မလေးဟဲ့... ခြေထောက်ကထွက်လာတဲ့ ပြည်ထောင်စု သား ယောက်ျားကြီးပါလား” ဟု ဝမ်းသာအားရ ချီးမြှောက် မြည်တမ်းသည် ဆို၏။

ဤကား နောင်တစ်ချိန်တွင် ပြည်သူလူထုကို အသံအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာသားအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဝတ္ထုစာစုများအားဖြင့် လည်းကောင်း ဒုက္ခပေးလာလေမည်ဖြစ်သော ပိန်မဲဟူသည့် ငနဲသားတစ်ဦး စတင်မွေးဖွားလာခြင်းပင် ဖြစ်တော့၏။

ပိန်မဲကား လူ့ဘဝစကတည်းက သူများတွေ ခေါင်းကစမွေးသော်ငြား

ခြေထောက်ကစ ထွက်လာသော တလွဲအမျိုးအစားကောင် ဖြစ်လေသည်။

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၇၈ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်၊ ပြည်ထောင်စုနေ့၊ မနက် ဂျစ်နာရီ လေးဆယ့်ငါးမိနစ်။

လူ့လောကထဲ ပိန်မဲ စတင်ရောက်လာလေသည်။

အဘိုးအဘွားသည် လည်းကောင်း၊ အမိနှင့်အဖသည် လည်းကောင်း၊

ဆွေမျိုးညတကာ အဖွယ်ဖွယ်အရာရာသောလူတို့သည် လည်းကောင်း၊

အခြားအခြားသော ဆွေမတော်မျိုးမစပ်လေ သည့်

ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးငယ်အသွယ်သွယ်တို့သည် လည်းကောင်း

ခုနှစ်ပေါင်သုံးအောင်စကျော်ကျော်နှင့် မွေးဖွားလာလေသော

ပိန်မဲပေါက်စလေးအကြောင်း ပြောမဆုံးရှိကြလေကုန်၏ ။ ထိုအချိန်က ပိန်မဲ သည်

အသက်ရလာသည်နှင့်အမျှ လူတကာချောက်ကျအောင် ပြဿနာရှာတော့မည်မှန်း

မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ တွေးဆမိခဲ့ခြင်းမရှိ။

ဟုတ်ကဲ့။

ပိန်မဲ လောကထဲရောက်၍ လာပါလေပြီ ခင်ဗျာ။ ဇာတာတွက်စစ်ကာ

သူ့အဘိုးမှ ပိန်မဲအား နိမိတ်ဖတ်လေ၏ ။

အဖွားအရ အထွန်းဖွားနှင့် မွေးလာသည့် ကလေး၊ ဇာတာအရ

တွက်ချက်စစ်ဆေးရသည်ရှိ သော် လူသူများအကြား အတန်ငယ်ကျော်ကြား၍

လူအများ သူ့လာပတ်သက်သူတွေအကြား လွန်စွာ

ကိုးရိုးကားရားဖြစ်ပျက်နိုင်ကုန်ကြလေသတတ် ဟူ၏ ။

ပိန်မဲ၏ မာတာမိခင်ကျေးဇူးရှင်မှာမူ သူ့သား အဘယ်သို့လားစေ၊

ချစ်ခင်နှစ်သက်နေရလျှင် တော်ပြီဟု သဘောထားကာ အားရပါးရ

စောင့်ရှောက်လေတော့၏ ။

တနင်္ဂနွေသား၊ အထွန်းဖွား ပိန်မဲ။

နည်းနည်းတော့ ကဲလိမ့်မည်ဟူသာ တထင့်ထင့် စိတ်ထား၍ အားရပါးရ
မွေးမြူခဲ့ကြရလေ တော့သတည်း။

ပိန်မဲကား လောကသို့ ခြေထောက်ဖြင့်စ၍ ဝင်လာလေသော မွေးရာပါ
လူ့ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်လေတော့သည်တကား။

*

မာတာမိခင် ဖွားသန့်စင်သည် ဖီးဖီးအမတ လိုတိုင်းရ

ဖော်ပြပါအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး၍ သုံးလမျှအကြာတွင် ရန်ကုန်မြို့၏ ယခင် ဒပ်ဖရင် ခေါ် ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံကြီး၏ အခန်းတစ်ခု၌ တရားရေးဝန်ထမ်း(တရားသူကြီး) အမျိုးသမီး ငယ်တစ်ဦးသည် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့် ဗိုက်နာလျက်ရှိလေရာ ထိုအမျိုးသမီးငယ်၏ ခင်ပွန်း တရားရေးဝန်ထမ်းလူငယ်မှာလည်း ပျာယာခတ်လျက် ရှိနေရှာတော့လေ၏ ။ အနီးအနား၌ လည်း ဆွေမျိုးတစ်သိုက်မှာ ပျာယာခတ်လျက် ရှိကြကုန်၏ ။ ပထမဆုံးကိုယ်ဝန်။ မိခင်မှာလည်း အတန် ငယ်အားနည်းနေရှာ၏ ။ ထို့အပြင် မိခင်မှာ ဂန္ဓာရာဇ်တိုင်းသွေးပါသည်ဖြစ်လေရာ မျက်နှာဖြူဖတ် ဖြူလျော်ဖြစ်နေမနေအား သိပ်ခန့်မှန်း၍ မရ။ (၁၉၇၈) ခုနှစ်၊ မေလ ကဆုန်လပြည့်နေ့မနက်က တည်းက ဗိုက်နာနေသည်မှာ မရပ်။ မေလ ၂၂ ရက်၊ ကဆုန်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့မနက်။ လင်းအားကြီးအချိန်မှစ၍ မွေးချင်ဖွားချင်သဖြင့် မိခင်မှာ အတော်ပင်ဗိုက်နာ၍ ပင်ပန်းနေရှာလေပြီ။ မွေးကားမမွေးနိုင်သေး။ အဖြေရှာရတော့မည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်၊ ဆရာမများနှင့်တကွ ခင်ပွန်း သည် အပါအဝင် သက်ဆိုင်ရာဆွေမျိုးညတိအားလုံးမှ မနက်ခုနစ်နာရီထိုး၍ မျှ မမွေးသေးလျှင် ခွဲ၍ မွေးတော့မည် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီ။ သို့သော်...

နာရီစက္ကန့်များ တဖြတ်ဖြတ် ကျော်လွန်လာသည်နှင့်အမျှ အခြေအနေကပြောင်းလဲစ ပြု လာ၏ ။

မနက် ခြောက်နာရီခွဲ။

အရိပ်နိမိတ်များအရ မကြာခင် မွေးတော့ဖွားတော့မည့်

အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လေပြီ။ သက်ဆိုင်သူများ ယောက်ယက်ခတ်ကြလေပြီ။

မိခင်ငယ်အတွက် သားဦးသမီးဦး။ အနည်းငယ် အားနည်းနေ၏ ။

ဝမ်းကြာတိုက်ထဲမှ ရင်သွေးကလည်း သိပ်မထွား။ ခက်ကားခက်ချေပြီ။

မနက် ခြောက်နာရီမိနစ်လေးဆယ်။

မွေးဖွားရန် အဆင်သင့်ဖြစ်၍ နေပြီဖြစ်သော

အနေအထားသို့ရောက်ရှိလေပြီ။ သို့သော် အားနည်းရှာလေပြီဖြစ်သော မိခင်မှာ
ညှစ်အားသိပ်မရှိရှာတော့။ ကလေးကို ညှပ်နှင့်ဆွဲမွေးမှ ဖြစ် တော့မည်။

မနက်ခြောက်နာရီ မိနစ်ငါးဆယ်။

သေးကွေးလှသောဦးခေါင်းလေးကို ညှပ်နှင့်ဆွဲကာ

မွေးထုတ်ယူနိုင်ခဲ့ကြလေပြီ။

အမေနှင့်အဖေလည်း ဝမ်းသာ၏ ။

အဘိုးအဘွားဆွေမျိုးများလည်း ဝမ်းမြောက်ကြ၏ ။ စိတ်တထင့်ထင့်

ရှိခဲ့ကြလေသော တာ ဝန်ကျ ဆရာဝန် ဆရာမများလည်း

လွန်စွာဝမ်းမြောက်ကြကုန်၏ ။

ငါးပေါင်ရှစ်အောင်စ။

ကလေးကား ဖြူဖြူဖွေးဖွေး မိန်းကလေးလေး။

မထွက်ချင်ထွက်ချင် လုပ်နေသဖြင့် ညှပ်နှင့်ဆွဲထုတ်မွေးပေးခဲ့ရသော

ကလေးမလေး။ ဤ သည်ကား တစ်ဦးတည်းသောသမီး ဖီးဖီး၏ လူ့လောကထဲ

စတင်ဝင်ရောက်လာပုံတည်း။

အဖီးကား မွေးကတည်းက ခံတန်တန် ကတ်တတ်တတ်။ မွေးစဉ်တွင်

ရေမွှန်းသဖြင့် ဆေး ရုံ၌ ကိုးရက်မျှ ဆက်နေခဲ့ရသေး၏ ။ ညှပ်နှင့်ဆွဲမွေးရသဖြင့်

ခေါင်းတွင်ညှပ်ရာလေးကလည်း ရှိသေး ၏။ သူ့မွေးလာသဖြင့် မုံရွာတွင် တာဝန်ကျနေသောအမေနှင့် ချောင်းဦးတွင် တာဝန်ကျနေလေ သော အဖေမှာ သူ့ခုနှစ်လသားတွင် အလုပ်မှထွက်ကာ ရန်ကုန်ပြန်လာနေကြရလေ၏။ သူက တော့ ခပ်အေးအေး။

စင်စစ်အားဖြင့် နောင်တစ်ချိန်တွင် ဖြူဖြူလုံးလုံးကလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းလှသော မျက် နှာခပ်တည်တည်နှင့် တစ်ဦးတည်းသောသမီး အဖီးကား မွေးမွေးချင်းကတည်းက မထိတရီသူ့ဗီဇ ကိုပြ၍ မွေးလာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေတော့သတည်း။

၁၉၇၈ ခု၊ မေလ (၂၂) ရက်။ ကဆုန်လပြည့်ကျော်တစ်ရက်။ နံနက်ခြောက်နာရီမိနစ်ငါး ဆယ်။

ဤသည်မှစ၍ ဖီးဖီးမှာ “မာတာမိခင် မွေးသန့်စင်သည်၊ ဖီးဖီးအမတ လိုတိုင်းရ” လေတော့ သတည်း။

*

“မရိုးသားသူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ရိုးသားသူတွေရဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ တည့်တည့်ဆိုင်ပြီး ကြာကြာမကြည့်ရဲကြဘူး”

ဖီးဖီး

*

မြင်ကွင်းကျယ်

၁၉၈၀ ကျော်နှစ်များ။

ကိုးရီးကားရားလွန်စွာနိုင်လှသော ဆိုရှယ်လစ်ဟူသည့်ဝါဒတစ်ခုနှင့် စနစ်တစ်ခုသည် မြန်မာနိုင်ငံဟူသော နိုင်ငံတစ်ခု၏ ကုတ်ပိုးပေါ်ခွစီးကာ အားပါးတရ လက်ခမောင်းများပင်ခတ်လျက် အောင်ပွဲခံကာ အနိုင်ကျင့်လျက်ရှိလေ၏။ ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် ဘယ်လိုမှအဓိပ္ပာယ်မရှိလှသော တံခါးပိတ်ဝါဒနှင့် ဘုံဝါဒနှစ်ကောင်သားမှာ ဆိုရှယ်လစ်အား အားပေးအားမြှောက်ပြုလျက် ရှိကြကုန်၏။ ပုဂ္ဂလိကစီးပွားသမား၊ လုပ်ငန်းသမားဟူ၍ မရှိ။ ကိစ္စဝိစ္စလုပ်ငန်းကိုင်ငန်းအားလုံး(ပြည်သူလည်း သေချာမေးကြည့်လျှင် တကယ်မပိုင်ကြပါဘဲနှင့်) ပြည်သူပိုင်ဟု လုပ်ထား၏။ သို့သော် ဘာတစ်ခုမှမတိုးတက်လာ။ ပြည်သူတွေခများ သူများတိုင်းပြည်တွေ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်၍ နေကြမှန်း လည်း မသိကြရဘဲ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့် ခေတ်မမီတော့ဘဲ ခေတ်နောက်ကျခံနေကြရကုန်လေ၏။

စက်ရုံလည်းပြည်သူပိုင်၊ ဆေးရုံလည်းပြည်သူပိုင်၊ ကျောင်းလည်းပြည်သူပိုင်၊ ဆိုက်ကား ဂိတ်လည်းပြည်သူပိုင်၊ ပဲပြုတ်သည်နှင့် အပုံသည်များတောင် ကံကောင်းလွန်းလှ၍ ပြည်သူပိုင်များဖြစ်မကုန်ကြသောခေတ်ဖြစ်၏။ အသံလွှင့်ရုပ်လွှင့်ရုံများမှာလည်း ပြည်သူပိုင်၊ သတင်းစာများ လည်းပြည်သူပိုင်ဖြစ်နေရကား နားထောင်ချင်ရာနားမထောင်ရ၊ ကြည့်ချင်ရာမကြည့်ရ၊ ဖတ်ချင်ရာ မဖတ်ရဘဲ လွှင့်တာနားထောင်၊ ပြတာကြည့်၊ ရေးတာဖတ်နေကြရကုန်၏။ ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် တစ်နိုင်ငံလုံး၊ အားလုံး ဒီပုံဒီတစ်ပေါက်ထဲ ဖြစ်နေကြကုန်၏။ ဤကြားထဲ စာအုပ်ထဲမှာသာနေရာ ကျ၍

အပြင်လောကနှင့် ဘယ်လိုမှအံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်သော
အတန်းစားမကွဲပြားစေရေးမူဝါဒက လည်း ဘုန်းမီးနေလတောက်ပနေသေးသည်
ဖြစ်လေရာ ပန်းထိမ်ဆရာနှင့် ဇာတ်သမားလည်း တပ်ထဲရောက်လိုရောက်ရ၊
ဆရာဝန်လည်း ဆေးကောင်းကောင်းမကုရဘဲ လယ်ဆင်းစိုက်လိုစိုက် ရ၊
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးလည်း စက်ရုံဆောက်ရာတွင် အုတ်သွားစီလိုစီ၊
နပ်စ်မကလည်း အငြိမ့် သွားကလိုကရနှင့် လွန်စွာကိုးရိုးကားရားဖြစ်၍
နေကြသောခေတ်ကာလဖြစ်တော့၏။ ဤကြားထဲ “သမ” မျှတသော၊ “ဝါယမ”
လုံ့လစိုက်ထုတ်ခြင်းဟု အကြမ်းဖျင်းအဓိပ္ပာယ်ရသော စကားလုံးနှစ်
လုံးကိုပေါင်းကာ “သမဝါယမ” ဟူသည့်ကိစ္စမှာ နိုင်ငံတော်ကြီးကို
စပ်ဖြီးဖြီးသိမ်းပိုက်ထားလျက် မြို့ တိုင်းနယ်တိုင်း၊ ရပ်ကွက်တိုင်းကျေးရွာတိုင်းတွင်
ပြည်သူ့ဆိုင်ဟူသော အဆောက်အဦ စုတ်ဖတ် ဖတ်များကို လျှောက်ဖွင့်ထားခြင်း
ကြုံနေရသေး၏။ ရည်ရွယ်ရင်းအကြောင်းကား အားလုံးသာတူ ညီမျှဖြစ်ကြစေရန်
ရှိရှိသမျှ လူနှင့်သက်ဆိုင်သော အသုံးအဆောင်များအားလုံးအား ခွဲတမ်းစနစ် ဖြင့်
မျှမျှတတရောင်းချပေးရန်ဖြစ်၏။

ကိုယ်လိုအပ်တာ လိုချင်တာကိုပဲ ယူချင်၍ မရ။ လိုလိုမလိုလို
တွဲထားသောဟာကိုပါယူရ၏။ ထို့ပြင် မကြာခဏ ဂရီး ဂရီး လာဝယ်ချင်၍ လည်း
မရ။ သတ်မှတ်ထားသောရက်ကာလ မပြည့်မ ချင်း တစ်ခါသာဝယ်ခွင့်ရ၏။
ထိုကိစ္စများအား စီမံရန် အိမ်ထောင်စုတစ်ခုစီအား စုတ်တီးစုတ်ဖတ်
ချေးအထပ်ထပ်ဖြစ်နေသော ကုန်ဝယ်စာအုပ်တစ်အုပ်စီ ထုတ်ပေးထား၏။
ကိုယ်လိုချင်သောကုန် ကို လိုချင်သလောက်လည်း မရ။
သတ်မှတ်ပေးထားသလောက်သာ ထုတ်၍ ဝယ်ရ၏။ ထိုသို့ဖြင့် ကိုရင်တွေ
ဆန်သွားထုတ်ရာမှ စက်ရုံထွက် ထမီစတွေရလာတာမျိုး၊ သီလရှင်များ
ဆီသွားတန်းစီ ရာတွင် ခေါင်းလိမ်းဆီတွေပါရလာ၍ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ
တံခါးပတ္တာတွေ အသံမမြည်အောင် လျှောက်ပွတ်ပစ်ရတာ မျိုး၊ လူပျိုကြီး

အအေးပူလင်းသွားတန်းစီရာ ဘော်လီတွေပါဝယ်လာရတာ မျိုး၊
ဆပ်ပြာသွားဝယ်သည်ကို သဘောဆေးတွေပါ တွဲရောင်းပစ်လိုက်တာမျိုး၊
အပ်နဲ့အပ်ချည် သွားဝယ်တာကို ရေပိုက်တွေပါ တွဲရောင်းလွှတ်လိုက်၍
ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ အိမ်မှာအလကား ခွေထားရတာ မျိုး စသည်ဖြင့်
အထက်ပါဥပမာများဆန်ဆန် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်၍ နေသော ကိုးရိုးကား ရားခေတ်
ဖြစ်၏ ။

ဤကြားထဲ မသမာမှုများကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ရှိပြန်ကြသေးရာ
ကိုယ်ရထားသော ကုန် ဝယ်စာအုပ်ကို ပြန်ပေါင်လိုပေါင်၊ ရောင်းလိုရောင်းကြ၊
ကိုယ်ဝယ်ခွင့်ရလာသောပစ္စည်းများကို မှောင်ခိုပြန်ထုလိုထုကြ၊
သမလူကြီးအချို့ကလည်း စိတ်ထင်တိုင်း ဘတ်လိုဘတ်၊ တွမ်လိုတွမ်၊ ဤ ကြားထဲ
“ဦးရာလူ” ဆိုသောစကားကလည်း ခေတ်စားကာ ဦးရာလူချည်း ကောင်းတာတွေ
ယူယူ သွားသဖြင့် ကျန်လူအများစုမှာ စုတ်တီးစုတ်ပြတ်တွေပဲ အမြဲယူကြရ၏ ။
(စကားမစပ် တင်ပြရသော် ထိုကာလက ကလေးများဖြစ်ကြသော ပိန်မဲနှင့်ဖီးဖီးမှာ
ထို “ဦးရာလူ” ကို လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ် သည်ဟု ဆယ်စုနှစ်တစ်စုနီးပါး
မှတ်ထင်နေခဲ့ကြဖူး၏)

ထိုခေတ်ကာလအကြောင်းကို အဘယ်ကြောင့်
ဤမျှရှည်လျားစွာတင်ပြနေရသနည်းဟူမူ အကြောင်းကား ဗြဲတစ်ဗျင်းတောင်း
တောက်တီးတောက်တဲ့ခေတ်စနစ်တစ်ခုသည် ထိုခေတ်စနစ် တွင်
မွေးဖွားလာကြကုန်လေသော ကလေးငယ်များအပေါ် တိုက်ရိုက်မဟုတ်စေကာမူ
ကြီးစွာ သော အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိလှခြင်းကို ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်၏ ။

ပိန်မဲကလေးနှင့် ဖီးဖီးကလေးသည် ဖော်ပြခဲ့ပြီးလေသော
အနီပေါက်တတ်ကရခေတ်ဒဏ် ခံခဲ့ကြရလေသောကြောင့် ယခုအချိန်
ယခုခေတ်တွင် တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ပေါက်တတ်ကရ ထ ထ ဖြစ်တတ်ကြခြင်းသည်
သူတို့ငယ်စဉ်က ကြုံခဲ့ကြရသော ခေတ်စနစ်၏ ရိုက်ခတ်မှုနှင့်များစွာ သက်

ဆိုင်လှကြောင်း တင်ပြလို၍ ဖြစ်၏ ။

ပမာဆိုရသော် သူတို့သည် လျှပ်စစ်မီးလုံလောက်စွာမရဘဲ
စာမေးပွဲပေါင်းများစွာကို ရှိစုမဲ့စု ဖယောင်းတိုင်ကလေးများထွန်းကာ
မှုန့်တိမှုန့်ဝါးစာကျက်ဖြေဆိုခဲ့ကြရသည်ဖြစ်၍ ဤဘက်ခေတ် အထိ
ဖယောင်းတိုင်ကို အလွန်အမင်း တန်ဖိုးထားကြကာ အပူရှိန်ကြောင့်
ဖယောင်းတိုင်များ ပျော့၍ ကွေးသွားမည်ကို အလွန်စိုးရိမ်ကြလျက် တက်ညီလက်ညီ
ဖယောင်းတိုင်များကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်သိမ်းတတ်ကြခြင်းမျိုး၊
သွားတိုက်ဆေးများ ယခုထင်သလိုဝယ်၍ ရနေပြီဖြစ်ငြား သွားတိုက်
ဆေးရှားလှသော သူတို့ငယ်ဘဝအစွဲ မကျွတ်ကြသောကြောင့်
သွားတိုက်ဆေးတစ်ဘူးကို မကုန် ကုန်သည်အထိ ဓာတ်ခဲများ၊
သနပ်ခါးတုံးများနှင့်လိုမဲ့ကာ ပြားကပ်နေသည်အထိ ညှစ်ထုတ်သုံး
တတ်ကြသည်သာမက ဓားနှင့်ပါခဲ့၍ ဘူးကိုကလော်သုံးတတ်ကြခြင်းမျိုး၊
အအေးဘူးများ ပလူပျံ လှအောင် ပေါများနေပြီဖြစ်ငြား ငယ်စဉ်ခေတ်က
ရှားပါးဒဏ်ခံခဲ့ရသော အစွဲမပျောက်ရှာသဖြင့် အ အေးဘူးကြိုက်လှသော ဖီးဖီးသည်
သူ့ဘူးကုန်သွားမှာစိုးလှသဖြင့် ငယ်ကျင့်ပါခဲ့သည့်အတိုင်း အ အေးဘူးမကုန်အောင်
စုပ်ကာ စုပ်ကာ အကြာကြီး သောက်နေတတ်ခြင်းမျိုးလို ကိစ္စမျိုးတွေ ဖြစ် တော့၏ ။
လူတစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက်ဖြစ်စေ၊ လူအများစုအတွက်ဖြစ်စေ ဘဝတွင်
ပုံဖော်ဖြတ် သန်းသွားကြပုံများ၊ တွေးပုံခေါ်ပုံ တွေးလမ်းခေါ်လမ်းများ၊ ဘဝကို
ပုံဖော်ပုံ ကောင်းသော ဆိုးသော အကြောင်းခြင်းရာများ၊ ယုံကြည်မှုများ၊
အမြင်များအားလုံးသည် သူတို့ငယ်ဘဝတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရ သော ခေတ်စနစ်
ပတ်ဝန်းကျင်၏ ဩဇာသက်ရောက်မှု၊ တော်တော်များများ ပါဝင်နေကြောင်း ငြင်း ၍
မရ။

ပိန်မဲနှင့် ဖီးဖီးတွင် ထပ်တရီးကိစ္စများ များလှပါ၏ ။ ထိုများလှစွာသော
ထပ်တရီးကိစ္စများထဲ တွင် ငယ်ဘဝက ခေတ်စနစ်အရ မပြည့်စုံခဲ့ရခြင်းကြောင့်

ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသော ထပ်တရီးများမှာ ရာခိုင်နှုန်းမနည်း။

မရေရာမှုကို အမြဲတစေ လက်ခံထားရန် အကျင့်ပါခဲ့ခြင်း။

မည်သည့်ကိစ္စတွင်မဆို ပိုင်ဆိုင်ရရှိထားပြီးသောအရာအား
ခြိုးခြံချွေတာသုံးစွဲရန် အကျင့်ပါ ခဲ့ခြင်း။

အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင် လူတန်းစားအား မည်သည့်အခါမှ
မယုံကြည်တော့ခြင်း။

မည်သည့် အသိပညာမဆို အတတ်ပညာမဆိုအား သင်ယူခွင့်ရခိုက်တွင်
အခွင့်ရတုန်း ကြိုး စားထားမှ မိမိဘဝအတွက် လုံခြုံနိုင်မည်ဟု စွဲခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ
သူတကာထက် လိုအပ်သည် ဖြစ်စေ၊ မ လိုအပ်သည်ဖြစ်စေ သုံးလေးဆ ကြိုးစားကာ
သင်ယူတတ်ခြင်း။

မိမိတို့သည် မည်သည့်အထောက်အပံ့မှ ရနိုင်မည်မဟုတ်။ အစဉ်သဖြင့်
ကိုယ်တူကိုယ်ထ ကိုယ်လုပ်မှကိုယ်ရမည် မည်သည်ကိုမှ အချောင်မလိုချင်အပ်၊
မယူအပ်၊ မမျှော်လင့်အပ်ဟု အစွဲ ထင်ခဲ့ခြင်းမျိုးတို့မှာ စွဲခဲ့လေပြီ။

ကိုးရီးကားရားခေတ်စနစ်တစ်ခုသည် နောင်အနာဂတ်တွင်
လူကြီးလုပ်ကြမည့် ကလေး ငယ်များအား ကောင်းတာရော မကောင်းတာပါ
ပေးနိုင်စွမ်းရှိလေသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပိန်မဲသည် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုတွင် ဖီးဖီးနှင့်
ထိုင်နေရင်း ဘာမျှ မှာမစားပါ ပဲနှင့် ဘာရယ်မဟုတ် သွားကြားထိုးတံများကို
တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ယူကာ အစိတ်လိုက် အ ပိုင်းလိုက် ချိုး၍ ချိုး၍
ဆော့လျက် လုပ်နေ၏ ။ ဖီးဖီးသတိထားမိသွားသော် တစ်ခွန်းသာ ပြော၏ ။

“ပိန်မဲ... နင် သစ်ပင်တွေကို မသနားဘူးလား”

ပိန်မဲ ရုတ်တရက် ကြောင်ကာသွား၏ ။ ဖီးဖီးမှ မျက်နှာတည်နှင့်

ဆက်ပြောလေသည်။

“ငါတို့ အသက်ရှင်နေတာ ဘာအတွက်လဲ၊ ငါတို့ သေပြီးတဲ့နောက် ငါတို့ ငယ်ငယ်ကလို အ စစအရာရာ ရှားပါးတဲ့ခေတ်ကို နင် ပြန်ထားခဲ့ချင်လို့လား။”

ပိန်မဲမှာ နှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလျက် သူ့လုပ်ရပ်ကို ချက်ချင်းရပ်လိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် သူတို့ နှစ်ယောက်သာ သိသောစကားကို ဆို၏ ။

“ငါ မေ့သွားတယ်ဟ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်က စရာမှာပေါ့”

ပိုက်ဆံရှင်းပြီးသော် ပိန်မဲသည် ဖီးဖီးလက်ကိုဆွဲကာ လောကထဲ ပြန်ထွက်သွားကြလေ၏ ။ လေချွန်သံတစ်ခုအား ပိန်မဲထံမှ ကြားလိုက်ရ၏ ။

“ခေတ်မီမီ ကမ္ဘာကြည့်ကြည့်မြင်....”

ထိုလင်မယားသည် ထိုသို့သောအစား။

ခေတ်စနစ်တစ်ခုသည် မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကောင်းမွန်ကိုလည်းကောင်း၊ ဆိုးမွန်ကိုလည်း ကောင်း ပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။ ယူသူပေါ်မူတည်လျက်။

မြင်ကွင်းကျယ်လောကထဲတွင်တော့ ပိန်မဲသည် ဖီးဖီးလက်ကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်လျက်။

*